

изкочи една голѣма сива мечка, която бѣ ходила на потока да пие вода и като зачула човѣшки стѣпки, бавно бавно се връщаше. Да стрѣлятъ или не? и на кого първомъ отъ двата врази, тѣ се не рѣшаваха. Настана нѣколко минути недоумѣние. Отъ туй трудно положение ги спаси бай Христо, който бѣше пакъ изпрѣварилъ другаритѣ си и вече излѣзналъ горѣ между мечката и неприятелския постъ.

Турцитѣ, щомъ видѣха великана българинъ, побързаха да се скриятъ задъ скалиститѣ чуки безъ да го безпокоятъ. А бай Христо съзирайки въ мечката по опасенъ врагъ, отколкото турцитѣ, се замѣри съ пушката въ нея. Разнесе се гърмътъ на берданката. Чу се и ревътъ на ранената мечка, която озвѣрена се впусна къмъ бай Христо. Той я бѣ само леко наранилъ. Жестока борба се начена между мечката и него, въ която побѣдителъ остана нашия герой. Той повали мечката, заклана като ягне. И когато другаритѣ му отидоха при него на помощъ, той самодоволно имъ показа своя ловъ и усмихнато сочеше бѣгащитѣ турци, които прѣзъ всичкото врѣме бѣха нѣми свидѣтели на тази сцена.

Въ дружината се научиха за този подвигъ на бай Христо и отъ тогава му кръстиха ново име „Мечкаря“.

Мярчо Петровъ.

Пеперуди.

Въ злаковетѣ нацѣвтѣли
Подхвѣрчатъ бѣли пеперуди,
И двѣ момченца запѣхтѣни
Слѣдъ тѣхъ се хвѣрлятъ като луди.

Тука паднало, едното крѣска,
Тамъ другото му дава знакъ.
А пеперудкитѣ капризни
Ту кацатъ, ту подхвѣрчатъ пакъ.

Хр. Ц. Борина.